

Играча се почувствува побѣдитель. И още по-сгжстено заудря колѣно о пода.

Павелъ се увлече въ играта и пеййки заподхвърля дарето на възбогъ и тъй го ловеше, каточе и даарето играе.

Времето хвъркаше.

Почна да се сдрача.

Иванъ Тънкия тихичко запали ламбата, която висѣше средъ кръчмата, за да не смути играта; отегли се до тезгяха и ужъ се радва, че кръчмата му канти отъ веселие, а пъкъ челото се мръщи: взе да го стига ядъ, че играта попрѣчи на пиенето. И като погледа, погледа, — извика:

— Живей бе. шопъ! Ти си билъ чудо!

Това стори, не че толкозъ се бѣше възхитилъ отъ играта, а